

2014 február Próza

GreCsó Krisztián: Megyek utánad

„Semmit magamról.”
Móricz Zsigmond

Feküdt az albérlet meztelen matracán. Mintha az apja hátán feküdne, fájtak a csontjai, amikor megjött a reggel. A gerinc mély fakádja elnyomta az ő vékony ágcsontjait. Ősz volt. Késő ősz. Eszternek, addig hisztizett, kivettek egy albérletet a szomszédos városban. Erről beszélt az egész falu. Daru úgy tett, mintha őt ez nem zavarná, ő sem tartozik már ide, mit érdeklí, mit pletykál a sok ostoba paraszt. De ő igazából nem gondolta ostoba parasztnak őket, és nagyon is zavarta, mit beszélnek. Nyolc kilométer, mindenki bejár, óránként jön busz. Eszter meg albérletet akar. Minek? Darut nyomasztotta a túl nagy önállóság, sosem ismerte volna be, de ő szerette, ha otthon vannak Eszteréknél. Ott a szerelmeskedés is más volt. Ott csöndben kellett ölelkezni, vigyázni kellett a finom sóhajokkal, és ettől, hogy nem recseghet ütemesen az ágy, hogy a gyönyör csöndben suhanhat el: minden izgalmas lett. Ott Daru oldottabb volt. Elvégre még gyerekek, és így csinálja mindenki, aki már egyáltalán csinálja. Ráadásul Eszteréknél van reggeli, ebéd, tele a hűtő. Daru szívesen sörözött Eszter apjával a teraszon. Csak azt nem szerette, hogy utána mindig vitatkozni kellett a lánnyal, hogy az apja igenis jó fej, jó a humora, és szereti őt. Legalább vele lehet sörözni, nem úgy, mint a Daru apjával, aki depressziós, és egy sör után lecsuklik a feje. Eszter éppen fordítva gondolta, szerinte Daru apja az egyetlen eredeti figura a faluban, a hosszú, lila hajával és az örökös szavalásával. Eszter szerint Daru apjának olyan hangja van, hogy neki egyszer biztosan meghasad tőle a szíve. Lehet érezni a remegésből, ahogy vibrál, hogy nagyon fáj neki. Amikor ezt mondta, mindig kis szünetet tartott, és nekem is nagyon fáj. Daru erre nem reagált. Kezdte megszokni, hogy Eszter mindig a halálról beszél, meg hogy eleve elrendeltem gonosz ez a világ, őket is kikezdi majd, mert nem létezik benne tartós boldogság. Daru vitatkozott: dühösen, üvöltve. Tagadott: örök szerelmet vallva, sírva. Gyakran meg csak elengedte a füle mellett a sirámot.

Daru kollégista volt, hétvégén találkozhattak, olyankor meg szeretkezni kellett reggeltől estig. Így szerencsére nem tudtak „kukkolni”. Nem tudtak mások boldogtalanságán sajnálkozni, megérteni, hogy a gyöngéket reménytelenül megalázzák és kikezdi. Daru próbált az albérletbe is boldogságot varázsolni: főzött paprikás krumplit, vett Eszternek élő virágot, vitt bort.

Megölelte a lányt: megint nem reagált rá, hogy Eszternek „nagyon fáj”. Lehet, hogy mindenki a saját szüleitől fázik, mondta. Próbált cinikusan mosolyogni. Gyerekkorom óta ezt a verset üvölti. Várt, hátha lát valamit Eszteren. Te is unnád. Föltápáskodott az ágylapról. Főzök teát, kérsz? A hírhedt városi lakás, a bűntanya, melyben túl sok volt az önállóság, elvitte Daru gyerekkorát. Daru alól kiment az idő, egy csapásra tűnt el minden gyerekség. Mint amikor tényleg szelel a lefolyó, és szinte hörpinti a zsíros mosogatólevet, a végén még haragosan szörcsög is: harapja a vizet és a levegőt – így szippantotta ki az a bérlemény Daru gyerekkorát. A régi barátok Fábián bulija óta nem álltak szóba vele. Az egyetlen, aki beszélt vele, nem volt barát. Éppen Balázs nem kerülte. De csak véletlenül futottak össze olykor-olykor. Amikor Daru utoljára beszélt vele, és kapott híreket a galeriről, álltak a központi buszmegállóban, Balázs meg dicsekedett. Hogy csere lett a nagycsapatban. November van, két hónapja van ott, és már csere a nagyban.

Enb... egy!, kiáltotta, jó nagy szünetet hagyva a dicsőséges szám előtt. Ennél nincs följobb. Egészen másképp öltözött már, egy szakadt, lógós piros pulóver volt rajta. A farmerje nagyon vagány: lyuk hátán lyuk. Mi van a többiekkel?, kérdezte Daru. Balázs zavarba jött, nem érdekes. Utálnak engem?, kérdezte, de csak azért, hogy Balázs megcáfolja, várta, szinte szerelmes reménnyel, hogy a fiú elüti ezt a mondatot. Hogy valami olyasmit mond: mindenki fáradt, megszereszét ment a banda, távoli városokba, amikor meg hazajönnek, arra az egy szombat esté-re... de Balázs nem mondott effélét. Helyeselt. Sajnos és tulajdonképpen igen. Különösen Fábán. És neki a buli óta nagy szava van. A többiek elszállt fajankónak tartják a bársonyzakójával meg a bolond nőjével együtt. Aki úgy öltözik, mintha filmben szerepelne, és olyan kegyetlen dolgokat mond, hogy megáll a kés a levegőben. Daru a földet nézte, tördelte a kezét, én nem is szálltam el, mondja. És Eszter nagyon jó nő. Balázs csak röhögött, hogy lám, milyen hülyék ezek, mert ő meg igen. Aztán azt mondta, ők azért sörözhetnek együtt. Ő szeret elszállva lenni. Miért ne lenne neki nagy arca, amikor van mire? Akkor meg a legjobb társaság nekem egy másik nagy arc, nem? Daru döbbenetesen nézett az egykori riválisára, akit imádván utált, utánzott. Kétségbeesve nézte az utolsó falusi ismerőst, aki a barátján, Szilón kívül még szóba állt vele. Tényleg ennyire nem érti őt? Hogy ez neki mennyire fáj. Éppen most mondta, hogy ő nem lett más ember. Akkor miért akarja arra használni, ami neki a legjobban fáj?

Eszter levágatta a haját, rövidebb lett, mint Darué. Feketében járt. Nem hordott hozzá bakancsot, csak mintha gyászolna. A faluban folyton meg is kérdezték, ki ment el. Én fogok, mondta ilyenkor, mire döbbenetesen, undorral mentek arrébb a vénasszonyok. Már nem bánta, ha hétvégén hazamennek a szüleikhez. Daru először észre se vette, hogy miért. Ő megkapta a magáét, volt ágy, asztal, tévé, és használhatta mindet. Daru alig járt haza, Eszter anyja mosott rá is, hozták közösen a szennyest. Darut kérdezték az Eszter szülei, hogy mi volt a héten, mármint a lányukkal, mert nekik nem is felelt. Aztán egyszer, amikor Daru állt a fürdőszoba előtt, és nézte a válogatott szennyes halmot meg Eszter anyját, ahogyan pakol, rájött, fogalma sincs, mi van a lánnyal. Ekkor értette meg, miért járnak haza. Mert így Daru sem kérdezősködik, nem akadékoskodik. Nem kell beszélni, nem kell válaszolni. Ha ketten vannak, ölelkeznek, ha meg túl vannak rajta, lejönnek a társaságba. Itt valaki mindig beszél, minél többet isznak, annál hangosabb a társaság, Eszter apját le sem lehet löni. Sül a hús, Daru boldog, gyakran Sziló is átjön a szomszédból, multság kerekedik.

Arra gondol, hetek óta alig hallotta Eszter hangját. Ha kérdezi, alig válaszol, morog, egy-két szóval elintézi. Aztán hallgat, néz a régi temető felé, nem szomorú az arca, nem is vidám. A beszélgetések alatt is: olyan, mintha ott sem lenne. Nem mereng, nem sajnálja magát, nem unatkozik, csak mintha hallgatag típus lenne, akit tapintatból nem szólítanak.

Ezen a hétvégén, visszafelé, vasárnap, a buszmegállóban Daru jelenetet rendez. Hogyha nem bírja elviselni, ha átsorolta őt a szülei kategóriájába, mondja meg, küldje el. Ő ezt nem játssza tovább. Nem is tudtam, hogy játszod, mondja Eszter. Azt hittem, neked jó így. Miért akarod, hogy mindenáron rossz legyen?, üvölti Daru. Mindenki őket nézi a megállóban. Daru dölyfösen és dühösen körbenéz, erre elfordulnak. Megjön a busz. Daru hazakíséri Esztert az albérletbe. Fölmennek, Daru beteszi a kajás pakkot a hűtőbe. Eszter bevágja a táskáját a sarokba. Hármat is bukfeneczik, kifordul az előszobába, és az oldalán áll meg. El sem köszönnek, Daru csak ott hagyja, megy vissza dühösen a pályaudvarra. Úgy telik el a hét, hogy levelet sem váltanak.

A következő hétvégén sztrájk van. Daru először nem is érti, mi az, még sohasem hallott róla, hogy ilyen lehet. A taxisok és a fuvarozók lezárják az utakat, nem lehet hazajutni. A felnőttek félnek, Daru meg szidja a sofőröket, neki mindegy a benzin ára, de Eszter nem mindegy. A második hét úgy vánszorog el, mintha megsérült volna az idő. Mintha direkt kínozni akarná Darut. Féltékeny és szerelmes a régi Eszterbe. Folyton látja magukat, ahogy ott ülnek a konyhában, amikor készülnek Fábán bulijába. Még nem ismerte Eszter testét, csak sejtette, hogy a finom ívek elképesztő gyönyört tudnak adni, és hogy órákon át csodálja majd, és imádni fogja, ahogy a hajnali nap bevilágítja a lankákat. Ott akar lenni megint: a tudatlanságban, a boldogságban, a vágyban. Most magát vádolja mindenért. Végtelen hosszú leveleket ír, be akarja bizonyítani,

hogy megértette, milyen világban él Eszter. És ő vele megy, ha arra akar menni. Látni fogja, milyen komisz, kilátástalan az élet, hogy eleve a fájdalomra épül, hogy az idő csak azért hagy nyomokat, hogy azok is kikezdjék a szívet. De ők majd felülemelkednek ezen, együtt élik túl, mert együtt túl lehet élni.

Eszter néhány sort válaszol, nagyon szereti, ez benne van. Ezért Daru megnyugszik. Péntek este kedvesen fogadja. Daru már a levelekben kéri, ne menjenek haza, maradjanak együtt az al-bérletben. Eszter főz, tésztát olaszosan, darált hússal meg reszelt sajttal, divatos koszt. Megöleli, nagyon szép leveleket írtál, mondja, és megcsókolja, írnod kéne, tehetséges vagy. Darunak jólesik, és eszébe jut, talán most, bevallhatja, mióta titokban beleolvasott Eszter naplójába, ő is ír. Már átírta János evangéliumát, megírta a sajátját, nagyon kegyetlen, és tele van kíntásokkal: bántják benne a testet és a lelket. De valahogy nem meri. Szeretkezés után megváltozik minden. Eszter megint csak a plafont nézi, nem mond semmit. Daru tehetetlen, szomorú és dühös, fölkel, járkal a lakásban. Valami nyomasztja, de nem tud rájönni, hogy mi. Nézi a könyveket, az íróasztalt, egészen lakályos lett ez a sötét, lelakott szoba. Mégis, mintha valami bűzlene, berohadt volna. Halkan szaglászik, nehogy megbántsa Esztert. De nem, nem a szagokkal van a baj. Egy gyerekkori emlék jut eszébe: Juszti mamával utaznak a városba, és még aznap vissza. A nénik ugyanazzal a busszal mennek a telepről, amivel ők, és ugyanakkor jönnek vissza. Viszik, kis rácsos ketrecekben a tyúkokat. Tiszta baromfiudvar a busz: kotkodál a temérdek szárnyas. De nem csak odafelé, vissza is jönnek velük a tyúkok. Daru ezt nem érti, egyik asszony sem tudta eladni a tyúkját? Juszti mama azt mondja neki, hogy csak a nénik ugyanazok, a tyúkok nem. Másik tyúkokat hoznak vissza a nénik. És akkor, kérdezi Daru, nénik veszik meg a nénik tyúkjait? Mire jó ez? Mire jó a csere? Nem volt jó a régi? Juszti mama nevet, legalább telik velük az idő, történt a háznál valami. Mi történt?, kérdezi Daru. Másik a kotlós, mondja Juszti mama. A kis Daru néz ki a buszablakon. Ezzel igazolják az időt?, ezt kérdezi. Juszti mama megsimogatja a fejét, azt a túl okos fejét, ahogy mondja ekkor. Nem kell mindent túlbonyolítani. Daru az előszobában áll, ideges. Tudja, nem lehet véletlen, hogy ez a régi délután eszébe jutott. Nem csak eszébe jutott, ugyanazt érzi: tökéletesen ugyanazt. Nincs bizonyíték az eltelt időre. Meglátja Eszter iskolatáskáját. Oldalára dobva hever a tükör előtt. Elképzeli magukat két héttel azelőtt: egész úton nem szóltak egymáshoz, Daru feljött, betette a hűtőbe Eszter szatyrát, ami-ben a sütemény volt, meg a húsok, és köszönés nélkül, sértetlen, elindult. A táska hármát pördült. Most ugyanúgy állt. Ugyanott. Azóta nem volt a gimiben? Nem jár? Nem történik vele semmi? Mi a fenét csinál? Bolond ez? Két hét! De hát ki fogják csapni!

Kapcsolódó írások:

1. **Greccsó Krisztián: Kút, ház (magánskanzen, múzeumhelyek kilátással)** Először a gémet vitték el, a csonk maradt, mint egy...
2. **Takács Ferenc: Biztos pontok (Greccsó Krisztián: Mellettem elférsz. Budapest, 2011, Magvető.)** Greccsó Krisztián új könyve, a Mellettem elférsz belső címlapján a...
3. **Beck Tamás: Az utánad érkező** „A környezet most már ingerszegényebb, mint abortusz után egy anyaméhben!”–...
4. **Szabados Krisztián – Juhász Attila: A populisták mindent visznek** Szabados Krisztián – Juhász Attila A populisták mindent visznek...

Cimkék: **Greccsó Krisztián**